

finngu alt gott afturvið, og tá tað fór at skriða í fingrunum eftir at sleppa at spæla, fóru teir allir í Klubban og spældu, so leingi sum teir orkaðu.

Hesin síður helt sær leingi.

Men fyrst í 70-árunum fór limatalið at minka, og teir vóru so fáir, at spælt varð bara við fyra borð. Teir vóru ikki so frægt mannaðir, at teir kundu hava liðkapping.

Nókur ár frammanundan varð Nýggja Bridgefelag stovnað av fólki, m.a. konufólki, sum ikki sluppu upp í Havnar Bridgefelag, og øðrum, sum hildu elsta felagið verða blivið í so stívt.

Í 1972 kom eisini Bridge-deild Kaggans, har einamest yngri fólk vóru limir.

Tað vóru komnar nýggjar tíðir, og fjeldin vildi sleppa uppi.

Øll ella eingin

So kom aðalfundururin í Havnar Bridgefelag 14. september 1973, og hesin fundur kom at broyta felagið fullkomiliga.

Tað var ein stór fjöld av fólki, sum hevði gingið í bridgeskúla, og sum hetta árið vildi í Havnar Bridgefelag at spæla, men ikki kundu tey tað øll, tí fleiri av fólkinum vóru kvinnum.

Vit gjørdu tá felagnum púra greitt, at antin vóru øll hesi 22 fólkinu tikið upp sum limir, ella kom eingin teirra, sigur Mortan Ras-

mussen, sum hevur verið limur í felagnum í 30 ár og eisini hevur undirvíst í fleiri umfór á bridgeskúlanum.

Onkur hevði hug at muta ímóti, men tá atkvøtt var, var bara ein ímóti.

Hetta minnst Jancy Mouritsen væl. Jansy var ein av teimum 22.

Men tá ið vit so vóru komin inn í felagið, vóru teir ógvuliga blíðir. Vit vóru væl móttikin, sigur Jansy, sum síðan hevur verið limur í Havnar Bridgefelag og hevur trivist væl har.

Aftaná tað fór limatalið at vaksa í felagnum, og felagið bleiv so stórt, at spælt varð í trimum røðum. So trøngligt var hjá teimum í Klubbanum, at tey næstan sótu omaná hvørjum øðrum. Limatalið kom upp á næstan 100.

Um tað mundið vóru eitt skifti 13 bridgefelag í landinum, og bløðini høvdu bridgefelag. Í Sosialinum var tað Moran Rasmussen, sum skrivaði.

Væntar nýggja framgongd

Tey seinastu árinu hava øll bridgefelagini líka sum flestu onnur ítrivsfeløg havt afturgongd. Kappingin um frítíðina hjá fólkið er vaksin, tilboðini eru so mong, og bæði sjónvarp og kreppan fáa somuleiðis skyldina.

Men í hvussu er Mortan Rasmussen hevur góðar

vónir um, at bridgefólkini fara at gerast fleiri aftur.

Um bridgefelagini gera nakað við tað, so vænti eg, at bridgespælið fer at fáa framgongd aftur í Føroyum eins og aðrastaðni. Eg vænti, at fleiri fara at fáa eyguni upp fyri hesum frálíka ítrivi, men tað krevur, at bridgefelagini veruliga taka sær um reigg. Einku kemur av sær sjálvum, sigur Mortan Rasmussen.

Jancy Mouritsen hevur verið limur í Havnar Bridgefelag, síðan kvinnur í 1973 kundu spæla í hesum felag. Jansy hevur sum allir hinir spælaramir luttikið í fleiri kappingum. Myndin er frá eini parakapping í Norðurlandahúsinum, og tá var Torben Andersen makkari hennara. A myndini siggjast eisini Steingrímur og Ásla Weihe

Tey ungu eru so fitt

RANDI JACOBSEN

Jansy Mouritsen, sum nú er 84 ára gomul, spælir framvegis í Havnar Bridgefelag.

Áður spældi hon eisini í hinum felagnum í Havn, men nú er tað nóg mikið fyri hana at spæla í Havnar Bridgefelag, parakapping aðru hvørja viku, og hon møtir trúliga.

Hví fór tú at spæla bridge?

Eg gekk í bindiklubba. Har vóru onkrar, sum vóru byrjaðar í bridgeskúlanum, og eg fekk so eisini hug at fara við í bridgeskúlan, sum var í gamla kommunuskúlanum.

Har vóru fleiri, sum

skiftust um at undirvísa, m.a. Reimar Isaksen, A. G. Nielsen, Jæogan Andreasen og Børge Egholm. Vit gingu har í trý ár, og so var tað í 1973, at vit vildu í eitt felag at spæla, og til endans sluppu inn í Havnar Bridgefelag, sigur Jansy.

Áðrenn hon fór í bridgeskúla, var Jansy von við at spæla kort, men tey spældu onnur spøl.

Eg havi spælt nógv, og eg kann siga tær, at eg havi bæði vunnið steyp, dunnur og gæs.

Eg minnst eina gáskapping, eg hevi Doktor Magnussen til makkara. Tað gekk so væl hjá okkum, og móti endanum segði hann,

at nú hevði hann um velið á gásuni. Men løtu seinni misti hann taki, og vit fingudunnuna.

Ein lækni gav mær einaferð tey ráð at halda fram við at fáast við tað, sum hevði mín áhuga, tí tað kundi halda meg frískan.

Mær hevur altíð dámt væl í Havnar Bridgefelag, har eg eri komin at kenna nógv fólk. Fyri meg hevur tað ikki altíð verið so avgerandi at vinna, eg havi hugnað mær kortini.

Tey ungu fólkinu, sum spæla, eru eisini ógvuliga fitt, og so duga tey so væl eisini, sigur Jansy.

Spælt nógv uttanlands

RANDI JACOBSEN

Reimar Isaksen man vera tinn føroyski bridgespælari, sum oftast hevur spælt uttanlands.

Hann var við á liðnum hjá Havnar Bridgefelag, sum í 1958 var í Íslandi og spældi ímóti Keflavíkar Bridgefelag. Hinir á liðnum ta ferðina fóru Palli Henriksen, Gullak Zachariassen, Poul Guttesen, Adler Olsen og Finn Winther.

Upp gjøgnum árinu hevur Reimar verið á fleiri liðum, sum hava spælt móti vitjandi norðurlendskum liðum og verið uttanlands á føroyskum liðum. Haraftrat hevur hann luttikið í fleiri norðurlendskum kappingum.

Hugin at fara burtur at spæla hevur Reimar ikki lagt av, og seinastu árinu

hevur hann gjørt fleiri bridgeferðir, einamest saman við Georg Egholm, sum er ein av makkarum hansara.

Viðhvørt fara teir út at ferðast, og á hotellinum finna teir fram til okkurt bridgefelag í býnum.

Men oftast fara teir serligar bridgeferðir, ið fyriskipaðar verða úr Danmark. Teir hava verið til alskyns kappingar longur burturi.

Teir hava t.d. verið á Florida, triggjar ferðir í Karibia, tvær ferðir í Rumenia, teir hava verið í Kina, Turkalandi, Martokko og aðrastaðni, og nakrar ferðir hevur Reimar vitjað Georg, tá hann hevur arbeitt í Suðafríka, og har spældu teir eisini.

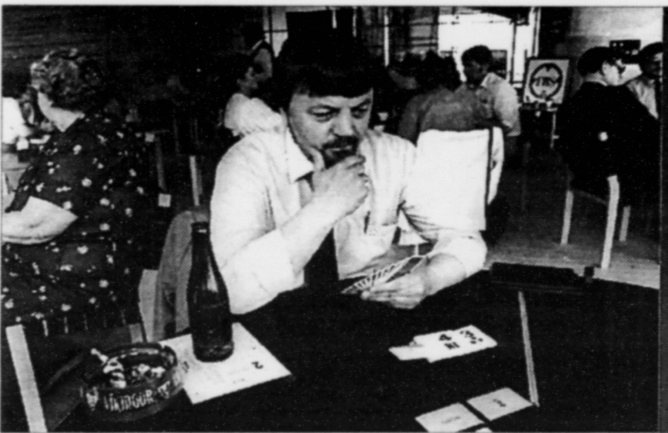
Mangan hava teir vunnið í kappingunum, teir hava luttikið í.

Nú í januar gongur leiðin til Egyptalands.

Reimar minnst eina ferðina, teir spældu í einum bridgefelag í Marokko. Meldikassar vórðu ikki brúktir, so teir noyddust at læra seg eitt sindur av fronskum fyrri at kunna spæla og siga síni meld.

Reimar kom tá heilt í neyð, tí hann hevði gloymt, hvussu „seks“ æt á fronskum og kom tí at melda sjey kleyvarar í staðin fyrri seks kleyvarar. Tá stóð nógv á, men endin var, at Reimar harvið vann stórt.

Tað er ógvuliga stuttligt at hava henda møguleikan at ferðast og samstundis hava møguleikan at spæla. Við tað at vit spæla koma vit eisini í samband við nógv fólk, sigur Reimar.

Mortan Rasmussen hevur nú spælt í 30 ár. Tað byrjaði alt við, at ein starvsfelagi hansara í 1967 vantaði ein makkara, og Mortan legði í vdaðið, hóast hann ongantíð hevði roynt spælið aftur. Síðan hevur hann ikki slept kortunum

Hví spæla tey bridge?

RANDI JACOBSEN

Spjrt tú fólk, hví tey tíma at spæla bridge, fæst einki stutt og ítøkiligt svar.

Eg veit ikki. Eg havi altíð spælt kort. Pápi plagdi at siga, at eg dugdi at spæla kort, áðrenn eg dugdi at ganga, sigur Reimar Isaksen, limur í Havnar Bridgefelag í 44 ár.

Mær dámar at brúka høvðið og at kombinera. Tað ræður ikki um at hava góð kort, men at spæla

kortini væl. Tað kemur ikki av sær sjálvum, ein stóran part avger tú sjálvur, sigur Reimar.

Mortan Rasmussen orðar seg eitt sindur øðrvísi:

Tað er samveran við onnur, og altíð er hugnaligt at spæla, hvørjum felag tú enn ert í. Tað er ein serligur máti at vera saman uppá, og eitt serligt samanhald.

Mær hevur altíð dámt væl at loysa uppgávur, eg loysi t.d. krossorð, tí tað er stuttligt, og matematikk

hevur altíð verið mítt fak.

Eg kann leggja afturat, at eg havi spælt uttan íhald í 30 ár, og so leingi eg havi liv og heilsuna, fari eg at spæla bridge, sigur Mortan, sum hesi árinu tilsaman í fleiri ár hevur verið nevndarlimur í Havnar Bridgefelag, hevur umboað felagið í Bridgesambandinum og í húsanevndini. Hann hevur í fleiri umfór undirvíst á bruidgeskúlanum, og tað ger hann hann eisini henda veturin.